

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI DE FORCE

..... Η ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ



ΦΟΥ ο γλυκός 'Ιησούς ξεψύχησε άπάνω στο σταυρό, άπου τον είχε καρφώσει ή άδικία των ανθρώπων, κι' άφου άντήχησε ή τελευταία βροντή του κεραυνού ψηλά στο Γολγοθά και πήρε τέλος τó δρόμο τó μεγάλο του παγκόσμιου λυτρωμού, περίλυτη και καταπιραμένη ή Παρθένος Μαρία πούχε γεννήσει τó θεικό παιδί, άρχισε νά κατεβαίνη σιγά-σιγά τó λόφο.

'Η φύσι είχε βρει τήν πρώτη της άνουξιάτικη όνη κι' ό χλωμός ήϊμος κριβόταν σιγοπελαίνοντας πίσω άπ' τά' μακρινά βουνά, μέσα σε σάννεφα κατακόκκινα.

'Η Μαρία γύριζε τώρα στα 'Ιεροσόλυμα, τήν καταραμένη πολιτεία πού είχε μείνει

κοφή στή φωνή των προφητών και είχε καταδικάσει σε θάνατο τó βασιλιά και σωτήρα της.

Περατούσε άκουμπώντας στον όμο του 'Ιωάννη, του αγαπημένου του γιου της μαθητή, και πήγαινε νά ζητήσει ένα ψιλό λινό σεντόνι, πού θα χρoύσιμε για σάβανο στο νεκρό παιδί της.

'Ο δρόμος ήταν μακρύς και δύσκολος πολύ στο κατέβασμα. 'Η δυστυχισμένη μητέρα σε κάθε της βήμα θυμόταν τή μεγάλη συμφορά της και ξανάβλεπε τον 'Ιησού της νά σκιάη κάτω άπό τó βάρος του σταυρού, όπως σερόνταν κι' αυτή τώρα εξαντλημένη άπό τά μικρά δάκρυα, πού είχε χύσει για τó μαρτυρικό του τέλος.

'Ο νέος άπόστολος τήν ώδηγούσε σ' όλο τó δρόμο σιωπηλός, άπό σεβασμό για τή φοβερή της ώδύνη, τή φοβερώτερη άπ' όλες τές ώδύνες του κόσμου. 'Ηταν κατασυντριμμένος κι' αυτός, όπως κι' ή Μαρία, γιατί είχε δει νά πελαίνη ό δάσκαλός του, ό 'Ιησούς, πού τον άγαπούσε περισσότερο άπό καθετί. Θυμόταν όμως τά παλιά του λόγια και έλλεξε πώς ό Θεάνθρωπος σε τρεις μέρες θ' άνασταίνονταν άπ' τόν τάφο του.

'Αλλά ή Μαρία δέν τολμούσε νά πιστέψη πειά σε τίποτε. Αισθανόταν τελευταία πώς ή πίστι της είχε σβαστεί για πάντα. Τί τήν ένοιωσε αυτήν για τή θεική βουλή και τον άνώτερο προορισμό του 'Ιησού; Αυτή ήταν ή άπαρηγόρητη μητέρα πού της είχαν σκοτώσει άσπλαχνα τó γιού!

Στό δρόμο πού πήγαινε, πολλοί διαβάτες στεκόντουσαν και τήν εκύτταζαν, αλλά κανένας δέν τήν έχλευάζε. 'Η Μαρία βάδιζε σχεδόν άσυναίσθητα κι' ένοιωσε ένα άσχημο βάρος άπάνω στην καρδιά της.

'Ω, ήταν άληθινά άδάσταχη ή θλίψη της και για πρώτη φορά φανερώθηκε ή άπόγνωσι στα πρώτα μάτια της γυναίκας πού είχε γεννήσει, μένοντας παρθένα, τόν ίδιο τó Θεό.

— 'Ας άπομακρυνθώμε άπό τó πλήθος, 'Ιωάννη! έψυχόσε σε μία στιγμή στο συνοδό της. Θέλω νά μη βλέπω κανέναν και ν' άναπαύω λιγάκι σε κανένα έρημικό μέρος...

Και τού έδειξε έναν άλλο δρόμο, πού στή μία μεριά του και στην άλλη ήταν φυρωμένα πολλά άσπράγκαθα. Πέρασαν άπό κει, άνατιένοντας τή μυρωδιά των λουλουδιών πού άνέβαινε διαπεραστική, και τράβηξαν προς τó 'Όρος των 'Ελαιών.

'Εκει ό Χριστός άγαπούσε νά πηγαίνη συχνά και νά δνειροτολή, εκεί είχε προσερχηθεί τήν άλησιμνήτη εκείνη νύχτα πού τον έπιασαν. Τά πάντα ήταν γεμάτα άκόμια με τήν άνάμνησή του. Τά δέντρα, τά χαμόκλαδα, τά χαλίμα φωνόντουσαν νά διατηρούν κάτι άπ' αυτόν.

Τό άλλος ήταν έρημο εκείνη τήν ώρα και τά 'Ιεροσόλυμα ήσυχάζαν μέσα στή γαλήνη του βραδυού. 'Ο άπόστολος άρχισε νά προσεύχεται και ή Μαρία αισθάνθηκε νά κατακραυνεται ή καρδιά της και νά ξαναγυρίζη ή πίστι της ή πρώτη...

Καθώς όμως γύριζαν κατόπιν άργά-άργά, ό ένας πλάι στον άλλον, προς τήν πολιτεία, άκουσαν λυγμούς εκεί κοντά τους. Δέν ήταν λωτών μόνου τους στο 'Όρος των 'Ελαιών;

Μιά γυναίκαία φωνή θρηνούσε σπαραχτικά. 'Η Μαρία στάθηκε σογνηγμένη. 'Εκτός άπ' αυτή ύπήρχε και μία άλλη γυναίκα πού τ

πέφερε. Αυτό της ήταν άρκετό για νά τή συμπόνεση.

Πλησίασε προς τó μέρος της άγνωστης, ώδηγημένη άπό τó μοιρολόι της, και παρατήρησε γονατισμένη κοντά σ' ένα χαντάκι μία γυναίκα άπ' τή Γεθσημανή. Τά μαλλιά της ήταν κάτωσπρα και τó πρόσωπό της μουσκεμένο άπό τά δάκρυα.

— Τί έχεις; τήν ερώτησε γλυκά ή Μαρία.

— Έχασα τó γιό μου! άποκριθηκε εκείνη άναστενάζοντας.

Και ή άγνωστη ύψωσε στήν Παρθένα τά μάτια της, τά γεμάτα φρίκη. Τά πόδια της, καταματωμένα άπό τ' άγκάθια και τά χαλίμα, τρέμανε.

Έγινε πέρασε άμέσως τó κορμί της μητέρας του 'Ιησού. 'Η θλίψη της άγνωστης της έθήμψε τή δική της και της τήν έκανε πύ έντονη.

Στεκόταν και κύτταζε τή δύστυχη πού σπαρατούσε εκεί, μπροστά στα πόδια της. Τήν εκύτταζε με βλέμμα όλο συμπάθεια και όικτο.

Και έπειδή ή άλλη παραξενεύτηκε γι' αυτό και τήν ερώτησε πού εινε, ή Παρθένα της άπάντησε:

— Είμαι κι' εγώ μητέρα κι' ό γιός μου πέθανε σήμερα άπάνω στο σταυρό...

Στά λόγια αυτά ή άγνωστη άνασείρτησε, γίνθηκε κατάχλωμη και ψυθύρισε:

— Κι' ό δικός μου πέθανε, αλλά πέθανε με θάνατο άτιμωτικό. Τόν είδα μπρός μου κρεμασμένο...

'Ηταν άλήθεια λοιπόν αυτά πού άκουγε ή Παρθένα; 'Ο πόνος της ήταν τόσο όμοιος με τόν πόνο της άλλης γυναίκας;

Έχαν χάσει κι' ή δυό τó παιδί τους, τó αγαπημένο παιδί τους, τó λατρευτό και μονάκριβο, τó γιό τους πούχε πεθάνει στα νειάτα του άπάνω...

Και είναν ύπομνηται κι' ή δυό τους τó φοικαλέο θέαμα, είχαν ίδει με τά ίδια τους τά μάτια τή διπλή εικόνα, του σταυρωμένου και της κρεμάλας!...



'Η Πολυπονεμένη Μητέρα. (Τού Π. Ντέ Κόνινγκ).

'Η Μαρία, μ' όλο τó μεγάλο πόνο πού τήν έβάδωνε, λιποτάτη κατάχαρδα τή δυστυχισμένη γυναίκα, τή θλίβερη κι' άπαρηγόρητη, πού δέν της έμενε πειά ούτε ή πίστι, ούτε τó θάρρος και πού θρηνούσε μοναχή της κοντά στο άλλος τó έρημικό...

— Πώς λεγόταν ό γιός σου; τή ρώτησε ξαφνικά ή Μαρία. Θέλω νά τó γνωρίσω για νά τόν αναφέρω κάθε φορά πού θα κάνω τήν προσευχή μου...

Τότε ή άγνωστη γυναίκα σήκωσε ψηλά τά χέρια της και φώναξε με σπαραγμό:

— 'Ιούδας!...

'Η μητέρα του Θεάνθρώπου χλώμασε με μιάς. Μιά ξαρωματιά πόνου προστέθηκε άκόμια στο μέτωπό της. 'Υστερ' από μία μικρή σιωπή άπλωσε τά δυό της χέρια προς τή μάνα τή χαροκαμένη και της ελετε:

— 'Ακούματα άπάνω μου, δύστυχη μητέρα... Γύρνα μαζί μου στο σπίτι σου τó άδειο... Θά κλάψης εύκολότερα εκεί!...

Έιχε κατέβει πειά ή νύχτα, μία νύχτα γλυκεία και μυρωμένη. 'Η δυό μητέρες ξεκίνησαν, ή μία κοντά στην άλλη, και πήραν τó δρόμο για τά 'Ιεροσόλυμα.

'Η πολιτεία αυτή τήν ώρα ήσυχάζε, βυθισμένη σ' έναν ήρεμο ύπνο. Δέν άκούγονταν πειά κανένας ήχος παρ'ά μόνο τά σκυλιά πού γρυλίζαν σούρλιάζοντας έδω κι' εκεί και τά κοράκια πούκραζαν βραχνά άπάνω στο ματωμένο λόφο τού Γολγοθά...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
Ο ΕΓΩ'ΓΣΜΟΣ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Οι Κορινθιοί άποφάσισαν κάποτε νά άπονεύμουν χάριν τιμής στον Μ. 'Αλέξανδρο τόν τίτλο του Κορινθίου πολίτου. 'Ο άπεσταλμένος των πού πήγε ν' άναγγείλη στον μεγάλο κατακτητή τήν άπόφασί των πολιτών του δέν παρέλειψε νά τού αναφέρει ότι παρόμοια τιμή εν μερους των Κορινθίων μονάχα στον 'Ηρακλή είχε γίνει.

— Άπό τήν τιμητική σας αυτή προσφορά, ελάντησε ό Μ. 'Αλέξανδρος ύπεροπτικά, πιστέψτε με, διι μόνον ή σύγκρισις με τόν 'Ηρακλέα μ' εύχαριστεί.